

„Sytíš všechno, co žije“

Hošťálková 21. 10. 2018

Písně: 65, pěvecký sbor, 551, 675, 453

Čtení Písma: Žalm 145

Text kázání: Žalm 145, 15 – 16

Milí bratři a sestry,

když končí na polích, vinicích, sadech nebo zahradách sklizeň, schází se lidé na mnoha místech, aby toto shromáždění úrody vděčně oslavili, spolu se poradovali, protože věru je nad čím se radovat. Takové slavnosti známe pod názvem „dožínkové“, „hody“ nebo „vinobraní“. Téměř každý z nás prožíváme tuto radost nad sklizenou úrodou, vždyť máme své zahrádky a v nich skleníky, foliáky, delší nebo kratší řádky brambor. S potěšením jsme hleděli na to, jak papriky, rajčata nebo okurky nabývaly na síle, barvě i velikosti. A tak také chápeme radost těch, jejichž živobytím je půda a to, co z ní vzchází.

Každý rok znovu smíme hledět na nový zázrak růstu. To nepatrné, co jsme na jaře zasadili do země vyrostlo a zmohutnělo natolik, že je o nás znovu na další rok dopředu postaráno. Společně se z toho všeho radujeme, ale zároveň víme, že naše vděčnost patří především našemu nebeskému Otci, vždyť: *„Bez Božího požehnání marné naše namáhání“*. Zapomenout, nebo nepocítit v sobě tuto potřebu vděčnosti by znamenalo vůbec neporozumět Božímu jednání s člověkem a lidstvem v tomto čase a prostoru. Proto také církev Kristova zařadila do tohoto období den, kdy na toto Boží žehnání a Boží milostivou péči chce myslet obzvláště, jako den „Díkůvzdání za úrodu“.

Podle svědectví ranné církve Žalm 145, který jsme četli, se užíval jako modlitba při jídle. Podle důrazu na Boží kralování, na požehnání žně a na Boží skutky se tento Žalm patrně četl také při podzimních slavnostech. Vrcholem, ke kterému se tento Žalm ve všech svých projevech vztahuje je ten 15. a 16. verš: **„Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otevíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije“**. To, na co tento žalm ukazuje především je naprostá závislost člověka na Bohu a naprostá odevzdanost do jeho rukou. Ve 104-tém žalmu to jeho autor vyjádřil podobně: **„To vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm; rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a příhodně se sytí. Skryješ-li tvář, propadají děsu“** (27-29). Naprostá závislost a odevzdanost: **„Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě“**, králíčtí poví: **„Oči všech v tebe doufají“**. Jak vypadá takové „nadějně vzhlížení“, nebo ty „doufající oči“? Oči člověka častokrát vypovídají o tom, co se děje v jeho nitru.

Jako příklad nám v mnohém mohou sloužit malé děti. Vzpomínáme na to, když jsme drželi své děti v náručí? To byly ty doufající oči, to byl ten pohled, který vyjadřoval bezmeznou důvěru, která nepočítá s tím, že by mohla být zklamána a vlastně ani neví, co to zklamání je. Dívejme se na naše nejmenší, v mnohém se od nich můžeme přiučit. Právě na toto myslí žalmista, když říká: **„Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě“** - na pohled bezmezné důvěry. Jinde říká podobně: **„Pozdvihuj své oči k horám, odkud mi přijde pomoc?“**. Takový pohled zavazuje, nemůže být

zklamán. A verš také pokračuje radostným zvoláním: „**a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije**“. Nadějně vyhlížení tu není nadarmo.

A zatímco naše vyhlížení v naději ukazuje na naši naprostou závislost na Dárci; Boží - každého dne znovu - otevíraná ruka ukazuje na jeho bezmeznou štědrost. Boží ruka se otevírá, aby obdarovala bohatstvím svých darů. Aby obdarovávala nejen ty hodné a poslušné, jeho štědrost, nebo přízeň se vztahuje na všechny a na všechno živé, sytí všechno co žije. - „**Dává vzejít slunci, i déšť sesílá na spravedlivé i nespravedlivé.**“ Jsme zahrnuti do Boží milostivé péče. Bůh zachovává tomuto světu a všemu živému svou přízeň. To je veliké evangelium tohoto Žalmu, které nám má být potěšením i nadějí uprostřed pohnutých časů a událostí, které znepokojují. Kdybychom sebou měli nechat zmítat jen událostmi dnešních dnů, pak by v nás bylo plno obav, starostí a strachu o příští dny; naše nitro by bylo plné nepokoje. A možná tím někdo z nás skutečně trpí. Žalmistovým jasným vyznáním je: „**Bůh je nad námi, je nad tímto světem, jsme zahrnuti do jeho přízně**“ - „**Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej...**“ (Ž 42,6).

Znovuobjevení této pravdy o naší naprosté závislosti na Bohu a zvláště o tom, že Bohu na nás záleží, vede žalmistu k několika dalším krokům, které uvádí několikerým zvoláním „**chci**“. Především se rozhoduje ke chválení „**chci tě chválit**“ a chce to dělat po celý svůj život „**navěky a navždy**“. Nepřijímá všechno s klidnou samozřejmostí. Uvědomuje si nejen to, že byl obdarován, ale za darem hledá také Dárce. To v něm vzbuzuje touhu k děkování, chválám a dobrořečení Dárci. Nijak se do této pozice nenutí, toto rozhodnutí z něho vytrysklo docela přirozeně. Jednáme podobně? Nechodíme nevšímavě kolem každodenních projevů Boží lásky, nezvykli jsme si na ně příliš? Odpovídáme také na Boží jednání s námi spontánními chvalami a rozhodnutím, že to chceme dělat - tak jako žalmista - „**navěky a navždy**“? Pak také zakoušíme příliv nových sil do našeho nitra, jsme každého dne občerstvováni vodou, kterou pijeme z Božího zdroje, „**po které už člověk nežízní a která mu je k životu věčnému**“.

Ale rozhodnutí ke chválení vede žalmistu také k tomu, že „**chce přemýšlet o Božích divuplných dílech**“. I když Hospodinovu velikost nelze obsáhnout, přesto je možné alespoň v náznacích jeho divy - kterými zasahoval a zasahuje do života svého lidu i světa - připomínat. Právě na jeho zachraňujících činech je možné rozpoznat jeho moc. A všechny Boží činy prozrazují že Hospodin je milostivý a dobrotivý. A když se žalmista na jiném místě pustí cestou promýšlení Božího soustředěného zájmu o člověka, je přiveden k údivu a volá: „**Co je člověk, že na něho pamatuješ, a syn člověka, že se ho ujímáš?**“ (Ž 8,6). Teprve tehdy, kdy si uvědomíme, že je to pro nás důležité a uděláme si čas na přemýšlení nad svědectvími o Bohu otců a jeho divuplnem díle a srovnáme je s tím, jak se Boží vedení a jeho moc projevuje dnes a jak se nás to vše hluboce týká - teprve tehdy se nebude naše dobrořečení Božímu jménu pohybovat na suchu, ale bude neustále živeno novými objevy nezaslouženého Božího milosrdenství.

Rozhodnutí ke chválení a přemýšlení o Božích divuplných činech ale vede žalmistu ještě dále. Vede ho k rozhodnutí pro službu, misi, k misijnímu zápalu - „**Budu šířit vše, co připomíná tvoji velkou dobrotivost**“... „**Budu lidem uvádět ve známost tvé bohatýrské činy a slávu a důstojnost království tvého**“. A

žalmista vyzývá všechny Hospodinovy věrné ať to dělají také. Zvěst o Hospodinu, Králi, má znít po celém světě. Boží lid nejen sobě, ale všem lidem, má připomínat Boží dobrotu. Sdělení o „bohatýrských činech“ Panovníka celé země, má být předáváno dál. Není pravého rozhodnutí pro Boha, není pravého křesťanství bez tohoto misijního zaměření. Ten, kdo ve svém životě uslyšel Boží hlas, Boží pozvání, byl vždy veden k tomu, aby si to, co slyšel, nenechal jen pro sebe, ale předal to dál. Vždyť cílem a smyslem tohoto rozhodnutí pro misii je, aby **„jeho přesvatému jménu dobrořečilo všechno tvorstvo“** a znovu **„navěky a navždy“**. Bůh přece **„chce, aby byli spaseni všichni lidé a dostali se k poznání pravdy“**, píše apoštol Pavel Timoteovi (2,4).

V tomto zápase stojíme také my dnes. A jestliže ve starozákonním žalmistovi uzrálo rozhodnutí, že **„bude šířit vše, co připomíná Boží velkou dobrotivost“** poté, co zahlédl v otevřené Boží ruce chléb a pokrm, kterým **„Bůh ve své přízni sytí všechno, co žije“**, pak má toto rozhodnutí uzrávat také v nás. Radujeme se dnes spolu se všemi, kteří se radují nad shromážděnou úrodou, vždyť nejzákladnější potřebou těla z masa a kostí je - být nasyceno. Ale dnes si také připomínáme, že jsme nejen těmi, kterým se dostává chléb k fyzickému bytí, ale též ten „Chléb“, kterým je člověk syčen **„k životu věčnému“**.

Bůh znovu otevírá své ruce, aby nás obdaroval více než všechny starozákonní proroky a svědky: **„Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“** (J 3,16). **„Neusilujte o pozemský pokrm, neusilujte o něj příliš, nevynakládejte na něj všechny své síly, ale usilujte o pokrm, který zůstává pro život věčný, ten vám dá Syn člověka“** (J 6,27). A apoštol Pavel pak při Večeři Páně dosvědčuje shromážděné církvi co je tím pravým pokrmem a pravým nápojem po kterém máme dychtit nade vše: **„Kalich požehnání, za který děkujeme - není to snad společenství Kristovy krve? Chléb, který lámeme - není to snad společenství Kristova těla? Jako je jeden chléb, tak jsme jedno tělo. I když je nás mnoho, sdílíme jeden chléb“** (1.Kor 10,16-17).

Amen.